

Kiss Béla (Bácsfalu, 1908. szept. 29. – 1951. aug. 13. Kolozsvár) – helytörténész, etnográfus, zeneíró, lutheránus egyházi író. A brassói Róm. Kat. Főgimnáziumban érettségizett (1926), felsőfokú tanulmányait a kolozsvári Református Teológián s az I. Ferdinand-Egyetemen magyar és német irodalom, néprajz szakon végezte (1930). Zenei ismereteit a brassói Zenekonzervatóriumban egészítette ki. Hosszúfaluban és Csernátfaluban evangélikus lelkész volt, közben a nagyenyedi református (1940-44), majd a kolozsvári protestáns teológián (1949-51) adott elő.

Feldolgozta és az Erdélyi Helikon 1938/3. számában ismertette a hétfalusi csángók történetét s nehéz életkörülményeiket. Tanulmányai a Déli Hírlap, Havi Szemle s egyházközségi lapok hasábjain jelentek meg; az Evangélikus Naptár (1942, 1944) s a Harangszó c. vallásos lap szerkesztője, az Evangélikus Élet c. folyóirat munkatársa. Színdarabjai, népi játékaik (*Régi csángó lakodalom; Új világ; A tűzoltó; Vidám zenészek*), valamint átdolgozásai (*Pártütők, Botcsinálta doktor; Sevillai borbély*) Brassóban és környékén kerültek műkedvelői előadásra. Az elsők között vállalkozott Bartók Béla életének és munkásságának népszerűsítésére. Életcélja volt a hétfalusi csángók gazdasági és művelődési életének fellendítése. Egyházi jellegű kiadványai mellett úttörő volt a romániai magyar szellemi életben zeneírói munkája: *Bartók Béla művészete* (Kv. 1946).

(B. A.)